

„Revista de Derecho Agrario y Alimentario”

Leticia A. Bourges, *Agricultura y urbe: ventajas y desafíos frente a la necesidad de un desarrollo integral* (Rolnictwo i urbanizacja: korzyści i wyzwania wynikające z konieczności zintegrowanego rozwoju), RDAA 2015, nr 66, s. 51–70.

Autorka artykułu stara się odpowiedzieć na pytanie, w jakim kierunku zmierzają relacje pomiędzy rolnictwem a rozwojem obszarów miejskich oraz jakie korzyści i zagrożenia wynikają z ich wzajemnego oddziaływania na siebie. W jej opinii pro-

blem w postaci narastających niestabilności związanych z zapewnieniem odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa żywnościowego w Unii Europejskiej oraz zmiany związane z globalnym ociepleniem klimatu aktualizują konieczność większej niż do tej pory integracji i współpracy struktur miejskich ze strukturami wiejskimi. Obecną sytuację należy ocenić krytycznie. W związku z procesem poszerzania się granic administracyjnych miast kosztem obszarów wiejskich w praktyce pojawia się problem z zapewnieniem odpowiedniego poziomu ochrony prawnej tych pierwszych.

Niezbędne jest opracowanie wspólnego podejścia uwzględniającego zintegrowany i wszechstronny rozwój obydwu struktur obszarowych. Aby to nastąpiło, należy po pierwsze zapewnić, aby włączenie obszarów wiejskich w strukturę miejską nie mogło wiązać się z naruszeniem zasady zrównoważonego rozwoju, a w szczególności nie mogło prowadzić do wzrostu zanieczyszczenia środowiskach w tych strefach. Po drugie, rolnictwo nie może przez to zatracić swoich podstawowych funkcji, takich jak nastawienie na prowadzenie działalności wytwórczej mającej na celu zaopatrzenie ludności w produkty rolno-żywnościowe.

Luis González Vaqué, *La directiva 2005/29/CE relativa a las prácticas comerciales desleales: su aplicación en la protección de los consumidores de productos alimenticios* (Dyrektywa 2005/29/WE dotycząca nieuczciwych praktyk rynkowych i jej zastosowanie w celu ochrony konsumentów produktów żywnościowych), RDAA 2015, nr 66, s. 107–132.

Luis González Vaqué wskazuje, że główny cel komentowanej dyrektywy 2005/29/WE stanowiło zdefiniowanie pojęcia nieuczciwych praktyk handlowych, których stosowanie jest zakazane w Unii Europejskiej. Bezpośrednim tego skutkiem była ochrona interesów gospodarczych konsumentów przed przeprowadzeniem transakcji handlowych, w trakcie i po ich przeprowadzeniu. Autor wskazuje, że wspomniany akt prawny przyczynił się również do ustanowienia wysokiego stopnia ochrony konsumentów w zróżnicowanych sektorach – m.in. w sektorze produktów rolno-żywnościowych. Jego postanowienia tworzą swoistego rodzaju sieć bezpieczeństwa, która stanowi punkt odniesienia dla nieuregulowanych w innych aktach normatywnych zagadnień prawnych.

W odniesieniu do prawa żywnościowego L. González Vaqué wykazuje, że gdy nie istnieje szczegółowa norma prawna mająca zastosowanie w konkretnej sytuacji, to postanowienia prawne komentowanej dyrektywy gwarantują, że konsumenci nie zostaną wprowadzeni w błąd bądź wystawieni na działanie agresywnych praktyk reklamowych i handlowych. Zapewniają również, że wszelkie informacje podawane do ich informacji przez podmioty funkcjonujące na rynku produktów rolno-żywnościowych będą jasne, precyzyjne i umotywowane, tak aby mogli oni dokonywać wyborów na podstawie rzetelnych informacji i kierując się racjonalnymi przesłankami.

José Luis Nieto González, Isabel María Román Sánchez, *Enfoque jurídico-económico del turismo rural en tiempos de crisis económica en España* (Podejście prawno-ekonomiczne do problematyki agroturystyki w czasach kryzysu gospodarczego w Hiszpanii), RDA 2015, nr 66, s. 133–145.

Autorzy artykułu starają się udzielić odpowiedzi na pytanie o obecny stan oraz perspektywy rozwoju działalności agroturystycznej w Hiszpanii. Od wielu lat przegrywała ona konkurencję z wysoko rozwiniętym przemysłem hotelarskim, oferującym turystom przeważnie wyższy standard wypoczynku i rozrywki. Niemniej z uwagi na trwający aktualnie kryzys gospodarczy oferta agroturystyczna stała się dla osób odwiedzających Hiszpanię na nowo atrakcyjna. Aby jednak branża ta nadal się rozwijała i stanowiła alternatywę dla innych form wypoczynku, należałoby, po pierwsze, ujednolicić przepisy prawne ją regulujące, które obecnie skrajnie różnią się dla każdej z siedemnastu hiszpańskich wspólnot autonomicznych, po drugie zaś – zunifikować ofertę w ten sposób, aby ceny za usługi agroturystyczne kształtowały się jednolicie w skali całego kraju. Obecnie cechują ją bowiem znaczne rozpiętości cenowe pomiędzy poszczególnymi rejonami Hiszpanii, a zwłaszcza pomiędzy północnym a południowym jej wybrzeżem.

Należy zwrócić uwagę, że wraz z upływem czasu turyści zaczynają doceniać urok wypoczynku na obszarach wiejskich, m.in. z uwagi na możliwość obcowania z naturą i odpoczynku od wielkomiejskich ośrodków przemysłowych. Postulowane zmiany w sferze prawnej odniosą skutek, jeżeli same podmioty prowadzące działalność agroturystyczną zaczną korzystać z dostępnych na rynku narzędzi marketingowych, pozwalających na odpowiednią popularyzację tej branży na Półwyspie Iberyjskim i poza jego granicami.

Opracowanie: KRZYSZTOF ROZAŃSKI

PRZEGLĄD PRAWA ROLNEGO
NR 1 (18) – 2016, 194–196
DOI: 10.14746/ppr.2016.18.1.15